

Sygn. akt II Ka 77/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

28 kwietnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Koninie Wydział II Karny w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Waldemar Cytrowski – spr.

Sędziowie : SO Agata Wilczewska

SO Marek Ziółkowski

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale J. G. Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu 25.04.2014 r.

sprawy M. P., J. W. (1) i J. S. (1)

oskarżonych o przestępstwa z art. 276 kk w zw. z art. 12 kk i inne

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, pełnomocnika oskarżycieli posiłkowych i obrońcę

od wyroku Sądu Rejonowego w Kole z 13.11.2013 r.

sygn. akt II K 162/13

1. Przyjmując, iż oskarżony M. P. ukrył wskazane w punkcie 1 dokumenty w listopadzie 2003 r. uchyla zaskarżony wyrok w tym punkcie i na podst. art. 17§1 pkt 6 kpk w zw. z art. 101§1 pkt 4 kk i art. 102 kk umarza postępowanie karne wobec oskarżonego M. P. o zarzucany mu czyn, tj. przestępstwo z art. 276 kk w zw. z art. 12 kk .
2. Uchyla zaskarżony wyrok w punkcie 2 i na podst. art. 17§1 pkt 6 kpk w zw. z art. 101§1 pkt 4 kk i art. 102 kk umarza postępowanie karne wobec oskarżonego M. P. o zarzucany mu czyn, tj. przestępstwo z art. 18§2 kk w zw. z art. 238 kk i art. 233§1 kk w zw. z art. 11§2 kk.
3. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy w pozostałej części.
4. Na podst. art. 632a kpk kosztami procesu w części umarżającej postępowanie karne obciąża w całości oskarżonego M. P., a w pozostałej części na podst. art. 632 pkt 2 kpk kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

/-/Marek Ziółkowski /-/Waldemar Cytrowski /-/Agata Wilczewska

Sygn. akt II Ka 77/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 13.11.2013r. w sprawie o sygn. akt II K 162/13 Sąd Rejonowy w Kole uznał oskarżonego M. P. winnym tego, że w okresie od listopada 2003 r. do 6 grudnia 2006 r. w L. gm. S. w woj. (...), działając w realizacji z góry powziętego zamiaru, ukrywał dokumenty (...) Spółki z o.o. (...) z siedzibą w W., w postaci co najmniej:

- dokumentów dotyczących posiadanych przez Spółkę rachunków bankowych z lat 2000-2003 w postaci umów, wyciągów ze stanami gotówki, wykazów operacji dokonywanych na tych rachunkach, kart wzorów podpisów i wykazów osób uprawnionych do korzystania z nich,
- raportów kasowych za okres od powstania Spółki do 22 września 2003 r.,
- wykazów środków trwałych, wartości niematerialnych i prawnych za okres od powstania Spółki do 31 sierpnia 2003 r.,
- wykazów stanów magazynowych za okres od powstania Spółki do 31 sierpnia 2003 r.,
- faktur zakupów i sprzedaży za okres od powstania Spółki do 22 września 2003 r.,

poprzez uzgodnienie z inną ustaloną osobą przewiezienia tych dokumentów w listopadzie 2003 r. bez wiedzy nowych władz Spółki (...) do W. i zgłoszenia ich fikcyjnej kradzieży oraz przechowywania ich na terenie W. przez okres około dwóch miesięcy, a następnie po ich przewiezieniu do L. poprzez ich złożenie w miejscu nieznanym uprawnionym i nie wydanie ich pomimo żądań zarządowi tej Spółki, nie mając prawa wyłącznie rozporządzać tymi dokumentami, z uwagi na zmianę zarządu tej Spółki, to jest przestępstwa z art. 276 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na podstawie art. 276 k.k. skazał go na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Oskarżonego M. P. Sąd uznał winnym tego, że w listopadzie 2003 r. w L. gm. S. w woj. (...), chcąc aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, nakłonił Prezesa Spółki (...) Sp. z o.o. w W. B. W. (1) do powiadomienia, organu powołanego do ścigania, o niepopelnionym przestępstwie oraz do złożenia, mających służyć jako dowód w sprawie RSD (...) ((...))D (...), prowadzonej przez Komendę Rejonową Policji W. III, fałszywych zeznań dotyczących włamania i kradzieży samochodu marki (...) o nr rej. (...), wraz z dokumentami finansowo- księgowymi spółek (...) Sp. z o.o. i (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., która faktycznie nie miała miejsca tj. przestępstwa z art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 238 k.k. i art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. skazał go na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. wymierzył oskarżonemu M. P. karę łączną 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił na okres 4 lat próby.

Na podstawie art. 71 § 1 k.k. Sąd skazał oskarżonego M. P. na karę grzywny w liczbie 150 stawek dziennych po 50 złotych

Na podstawie art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego M. P. w okresie próby pod dozór kuratora.

Sąd uniewinnił oskarżonych J. W. (1) i J. S. (1) od tego, że okresie od 06 lipca 2004 r. do 19 grudnia 2006 roku w L., gm. S., w woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. P. oraz w realizacji z góry powziętego zamiaru, odmawiali wydania, pomimo żądań ze strony nowego Zarządu Spółki z o.o. (...) oraz ukrywali dokumenty finansowo-księgowe i kadrowo-płacowe firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W., nie mając prawa wyłącznie nimi rozporządzać z uwagi na zmianę Zarządu Spółki, tj. od popełnienia przestępstwa z art. 276 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

Wyrok zaskarżył prokurator, który zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na uznaniu przez Sąd I instancji, iż materiał dowodowy zebrany w sprawie, nie daje podstaw do przyjęcia, że oskarżeni J. W. (1) i J. S. (1), dopuścili się zarzucanego im w akcie oskarżenia czynu, zakwalifikowanego z art. 276 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w konsekwencji, prowadzący do uniewinnienia tych oskarżonych oraz do przyjęcia, iż oskarżony M. P. czynu z art. 276 k.k. w zw. z art. 12 k.k., dopuścił się sam, podczas gdy prawidłowa ocena dowodów zebranych w sprawie, w ich wzajemnym powiązaniu, prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż oskarżeni J. W. (1) i J. S. (1) dopuścili się zarzucanego im aktem oskarżenia czynu oraz, że czynu tego wszyscy wyżej wymienieni oskarżeni dopuścili się, działając wspólnie i w porozumieniu.

W oparciu o ten zarzut wniósł o uchylenie we wskazanym zakresie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy w części, dotyczącej czynu z art. 276 k.k. w zw. z art. 12 k.k., zarzuconego wszystkim oskarżonym, Sądowi Rejonowemu w Kole do ponownego rozpoznania.

Wyrok na niekorzyść oskarżonego J. W. (1) i oskarżonej J. S. (1) zaskarżył pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych, który zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego (art. 438. pkt 1 k.p.k.) - art. 276. k.k. - poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie - wyrażające się w szczególności w przyjmowaniu, iż oskarżony J. W. (1) oraz oskarżona J. S. (1) - nie wypełnili znamion tego przestępstwa w zakresie objętym opisem czynu z aktu oskarżenia oraz opisu czynu przypisanego oskarżonemu M. P. w ramach wątku ukrywania dokumentów i odmowy wydania dokumentów;

2. obrazę przepisów prawa materialnego art. 438. pkt 1 k.p.k. - art. 18 § 3. k.k. - w związku art. 276 k.k. - poprzez brak zastosowania - wyrażające się w szczególności w przyjmowaniu, iż oskarżony J. W. (1) oraz oskarżona J. S. (1) nie wypełnili co najmniej znamion pomocnictwa do przestępstwa w zakresie objętym opisem czynu z aktu oskarżenia oraz opisu czynu przypisanego oskarżonemu M. P. w ramach wątku ukrywania dokumentów i odmowy wydania dokumentów;

3. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia art. 438. pkt. 2 k.p.k. - wyrażającą się w szczególności :

a. w naruszeniu art. 424. § I i 2 k.p.k., w związku z art. 410 k.p.k. - polegającym w szczególności na:

- braku ujawnienia wszystkich okoliczności sprawy – wskazujących na sprawstwo co do czynu - od jakiego J. W. (1) i J. S. (1) zostali uniewinnieni,
- braku rozważań - w zakresie dotyczącym możliwości przypisania oskarżonym J. W. (1) i J. S. (1) - co najmniej pomocnictwa do przestępstwa przypisanego oskarżonemu M. P. w ramach wątku ukrywania dokumentem i odmowy wydania dokumentów ;

b. w naruszeniu art. 424 § 1 i 2 k.p.k., w związku z art. 410 k.p.k. - polegającym na wewnętrznej sprzeczności uzasadnienia :

- Sąd bowiem przyjął, iż oskarżeni J. W. (1) i J. S. (2) - podejmowali określone działania zgodne z wolą i interesem M. P.,
- jednocześnie Sąd przyjął, iż oskarżeni J. W. (1) i J. S. (2) nie

popelnili przestępstwa

c. w naruszeniu art. 399. k.p.k. z jednoczesnym uznaniem istnienia zakazu orzekania na niekorzyść oskarżonych - podczas - gdy w całości zakres czynu przypisanego oskarżonemu M. P. w ramach wątku ukrywania dokumentów i odmowy wydania dokumentów - mieści się w zakresie opisu czynu dotyczącego oskarżonych J. W. (1) oraz J. S. (2) - oraz w zakresie ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia - mający wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia art. 438 pkt. 3 k.p.k. - wyrażający się poprzez:

- sprzeczność istotnych ustaleń Sądu - z treścią zebranego w sprawie materiału w odniesieniu do uniewinnienia oskarżonych J. W. (1) i J. S. (1) pomimo braku ku temu podstaw i nie budzących wątpliwości ustaleń faktycznych - pozwalających na przypisanie tym oskarżonym - co najmniej pomocnictwa do przestępstwa przypisanego oskarżonemu M. P. w ramach wątku ukrywania dokumentów i odmowy wydania dokumentów.

W oparciu o te zrzuty wniosł o uchylenie zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego J. W. (1) i oskarżonej J. S. (1) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz orzeczenie o kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym według norm przepisanych - poprzez zasądzenie od wymienionych oskarżonych na rzecz oskarżycieli posiłkowych kosztów zastępstwa adwokackiego.

Apelację wniosł obrońca oskarżonego M. P., który zarzucił:

1. obrazę prawa procesowego, a to art. 17 § 1 pkt, 6 kpk w związku z art. 101 § I pkt, 4 kk i art. 102 kk poprzez skazanie oskarżonego M. P. za przestępstwo z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 238 kk i art. 233 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, bowiem od jego popełnienia upłynęło w listopadzie 2013r. 10 lat, a zatem ustała jego karalność i postępowanie o te przestępstwa winno być umorzone;

2. obrazę prawa materialnego art. 276 kk, poprzez przypisanie oskarżonemu opisanego w pkt I wyroku, przestępstwa, mimo iż nie był on w tym okresie w zarządzie spółki (...), nie miał żadnych uprawnień władczych, nie ustalono gdzie, ani jakie dokumenty oskarżony miał ukrywać, ani czy dokumenty o których mowa w pkt 1 zaskarżonego wyroku zostały zabrane do W. przez B. W. i czy oskarżony P. wiedział, jakie z powrotem zostały przez W. zwrócone i czy były w nich dokumenty, których ukrycie przypisał oskarżonemu P. Sąd I instancji, a jeśli były, to co dalej się z nimi działo i gdzie się znajdują;

3. obrazę prawa procesowego, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie; art. 2 § 2 kpk, art. 5 § 2 kpk oraz art. 7 kpk, poprzez dowolną ocenę zebranych w sprawie dowodów, niezgodną z zasadami logiki i doświadczenia, życiowego oraz wbrew zasadzie in dubio pro reo poprzez przyjęcie, że z zebranych dowodów wynikać miało, że oskarżony P. mimo, że od 10 września 2002 r, nie był prezesem spółki, był we władaniu przedmiotowych, dokumentów, skoro przez cały czas składowane one były w pomieszczeniach księgowości, i były we władaniu oskarżonej S., mógł mieć wiedzę, gdzie się znajdowały i znajdują, że podejmował decyzje w przedmiocie wywiezienia, wskazanych w wyroku, dokumentów do W., a także miał wiedzę, jakie dokumenty zostały z powrotem przywiezione przez W. do L., i złożone w pomieszczeniach księgowości nie w obecności oskarżonego P., ale w obecności księgowej oskarżonej S., mimo że brak było na to jakichkolwiek dowodów, co w konsekwencji doprowadziło do poczynienia, błędnych ustaleń faktycznych, że oskarżony P. działał w zamiarze bezpośrednim ukrycia wskazanych w pkt 1 zaskarżonego wyroku dokumentów;

4. obrazę prawa, procesowego, która, mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 413 § 2 kpk poprzez uzupełnienie opisu czynu poprzez dodanie do niego wszelkich wymaganych przez prawo kanie materialne znamion przestępstwa, których opis ten przed, zaskarżeniem orzeczenia na korzyść oskarżonego nie zawierał, oraz art. 442 § 3 kpk poprzez uchylenie się przez Sąd Rejonowy od analizy zaleconej w orzeczeniu, wyroku Sądu odwoławczego, jak również art. 410 kpk poprzez wydanie wyroku w oparciu, o niepełny materiał dowodowy;

5. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za jego podstawę, mający wpływ na treść wyroku, polegający na bezzasadnym przyjęciu, że:

- oskarżony M. P. ukrywał dokumenty opisane w pkt, I. wyroku we wskazanym tam okresie, mimo braku jakichkolwiek dowodów to potwierdzających, czy to zeznań świadków, czy dowodów z dokumentów, zwłaszcza że dokumentów tych nigdy nie znaleziono, ani nie ustalono kiedy zniknęły. Żaden, ze świadków, ani oskarżonych nie mówi o tym, że oskarżony P. działał w celu ukrycia dokumentów - oskarżony W. zaprzeczył, aby oskarżony P. nie kazał wydawać mu dokumentów, nic nie wspominając o ukrywaniu;
- opisane w pkt. 1 wyroku dokumenty znajdowały się w posiadaniu oskarżonego P. w listopadzie 2003 r. oraz że dokumenty te zostały zawiezione przez B. W. do W. i przez niego zwrócone, a następnie ukryte przez oskarżonego P., podczas gdy do dnia dzisiejszego nie ustalono, gdzie się one znajdują, ani kiedy zaginęły (co Sąd ustala na str. 15), B. W. nie wiedział, jakie dokumenty wiózł, nikt nie sporządził ich spisu, a gdy je przywiózł, to odbierała je

oskarżona S., a nie oskarżony P., a nadto jak znajdował się w biurze księgowej to nikt nie sprawdził, co to były za dokumenty;

- oskarżony P. swoich zachowaniem wypełnił znamiona przestępstwa z art. 276 k.k. podczas gdy od ostatniego pisma nowego zarządu spółki dot. wydania dokumentów nikt się więcej o te dokumenty nie zwracał, co pozwala przypuszczać, że znalazły się one w posiadaniu K.;
- oskarżony P. zarządzał spółką (...), wydając polecenia, jej pracownikom, w tym oskarżonemu J. W. (2), podczas gdy z odpisu rejestru handlowego, jak i wyjaśnień oskarżonych, w tym J. W. (1) (str. 22 uzasadnienia) i zeznań świadków wynika, że nie dysponował on uprawnieniami do podejmowania decyzji, ani nie wydawał poleceń, w tym J. W. (1), bo został odwołany z funkcji prezesa zarządu w dniu 10 września 2002 r, i pełnił funkcję doradcy zarządu, organu którego uprawnień Sąd nie wyjaśnił, pomijając również ustalenia w zakresie struktury organizacyjnej w spółce;
- B. W. pojechał z dokumentami do W. na polecenie oskarżonego P. (został przez niego nakłoniony), podczas gdy z prośbą o przywiezienie dokumentów przez W. zwrócił się R. K. w piśmie z dnia 23.09.2003 r., a rzekome nakłanianie nie wynika z żadnych, dowodów poza tym nie wiadomo o jakich konkretnie dokumentach zeznawał W.;
- dokumenty finansowo-księgowe spółki zostały ukryte i nie jest znane ich położenie, mimo iż z wyjaśnień oskarżonych i zeznań R. K. wynika, iż cały czas znajdowały się one w dziale księgowości w L., aż do zabezpieczenia przez Policję i nowy zarząd spółki miał do nich dostęp; Sąd na str. 27 i 28 uzasadnienia, napisał wręcz: „Sąd. na podstawie zgromadzonego w toku postępowania dowodowego ustalił, że całość dokumentacji finansowo-kadrowo- płacowo-księgowej Spółki znajdowała się w budynku, biurowym w L. przy ul. (...) w okresie od 6 lipca. 2003 do listopada. 2003 r. – wynika to z wyjaśnień oskarżonych, świadków, w tym W. i K., który potwierdził, że wiedział że tam jest dokumentacja, ale nie chciał jej zabierać siłą. W aktach, sprawy brak jest jakiegokolwiek dowodu, który by wskazywał, że wówczas całość dokumentacji Spółki, (poza. dokumentami w kontroli skarbowej) była przechowywana w innym miejscu. Zresztą trudno to sobie wyobrazić skoro w L. znajdował się dział księgowości spółki. K. w żaden sposób nie utrudniano dostępu do tych dokumentów, które znajdowały się w pomieszczeniu głównej księgowej oskarżonej S.,
- B. W. zabrał do W. dokumenty finansowo-księgowe spółki, których, ukrycie Sąd przypisał oskarżonemu P., mimo iż sam W. podał, że nie wiedział jakie konkretnie dokumenty przewozi, a nie sporządzano żadnego ich spisu, czy protokołu przekazania Sąd nie wskazał na podstawie jakich, dowodów dokonał tak dowolnych ustaleń;
- nieprzekazanie nowemu, zarządowi dokumentacji związane było z wcześniejszym postępowaniem oskarżonego P., bez konkretnego ustalenia, tego zachowania oraz wskazania dowodów na podstawie których Sąd taki wniosek wyciągnął;
- późniejsze zachowania oskarżonych, będące przedmiotem, oceny w niniejszym postępowaniu, miały na celu niewydanie lub choćby opóźnienie w wydaniu dokumentacji finansowo - księgowej, mimo iż Sąd nie wskazał na podstawie jakich dowodów to ustalił, a co najważniejsze, czy ustalenia te poczynił odnośnie dokumentów, których ukrycie przypisał następnie oskarżonemu P. w wyroku;
- wszystkie zachowania, oskarżeni podejmowali za wiedzą, oskarżonego P. i że z wyjaśnień oskarżonego W., wprost: wynikało, że działał on zgodnie z poleceniami oskarżonego P., mimo że nie wiadomo jak Sąd doszedł do takiego wniosku., skoro na str. 22 uzasadnienia, ustalił, iż oskarżony P. nie wydawał: oskarżonemu. W. żadnych poleceń odnośnie wydawania dokumentów. Sąd nie sprecyzował też o jakie działania chodziło i na jakiej podstawie przyjął, że były one za wiedzą oskarżonego P.; dokumenty, o których mowa w pkt. I wyroku, zostały przez oskarżonego P. ukryte, mimo że Sąd nie wyjaśnia, kiedy miały miejsce zdarzenia podane przez oskarżonego P. (kradzież, pożar)

i jakie dokumenty mogły wtedy zniknąć - zwłaszcza, że fakt kradzieży i pożaru, potwierdził świadek W. (str. 31 uzasadnienia);

- B. W. nie miał interesu w ukrywaniu dokumentów, bądź pomówieniu oskarżonego P., mimo że Sąd nie zweryfikował okoliczności podawanych przez oskarżonego, tj. działania świadka w grupie przestępczej, relacji z K. oraz uprzedniej karalności
- bez dopuszczenia, dowodu z akt, Sądu. w G. W., nie da się bowiem, tych faktów zweryfikować;
- świadek W. odnośnie zwrócenia dokumentów do L. działał we współpracy z oskarżonym P., mimo że nie ma dowodów na taką współpracę. Świadek szczegółowo opisał przy tym okoliczności, zwrotu, podając że kartony z dokumentami zostawił w pomieszczeniu księgowości i to widziała oskarżona J., S., a on sam. do kartonów nie zaglądał, i. nie wiedział jakie dokumenty tam były. Dlaczego więc Sąd przyjął, że taka współpraca, była, skoro W. przyjechał na prośbę K., dokumenty zwrócił: oskarżonej S. i nie ustalono, co dalej działo się tymi dokumentami, ani czy były to dokumenty opisane w piet. 1 wyroku;
- zebrany materiał dowodowy ukazuje rzeczywiste intencje oskarżonych, a zwłaszcza oskarżonego P., tj. że dokumentacja, zabezpieczona, w grudniu 2006 r. cały czas była w L., a do W. w listopadzie 2003 r, została zabrana część dokumentacji finansowo-księgowej, która, miała najistotniejsze znaczenie dla ustalenia co stało się z majątkiem spółki, mimo iż brak jest dowodów na poczynienie takich ustaleń, na, co Sąd zwraca uwagę na str. 48;
- oskarżony P., po tym jak osłabło zainteresowanie nowych władz spółki, dokumentacją, chciał mieć te dokumenty u siebie i że je ukrył, mimo że braku jest na to jakichkolwiek dowodów, a miejsca, przechowywania, tej dokumentacji nie jest znane do dnia dzisiejszego, gdzie dokumenty te zostały przeniesione, ani kiedy, oraz przez kogo, jak i czy dokumentacja ta w ogóle istniała; a całość dokumentacji nie została, zabrana do W., mimo że A. W. zeznał, że K. zabrał z L. całość dokumentacji Spółki, poza. dokumentami kadrowymi - Sąd ocenił te zeznania, jako niewiarygodne, bo przeczy temu korespondencja o wydanie dokumentów. Sąd pomija jednak, iż zgodnie z opinią świadek W. nie wszystkie pisma podpisał;
- oskarżony J. W. (2) był figurantem wykonującym polecenia P., który ustąpił z funkcji Prezesa właściwie po to, by przygotować sobie linię obrony, mimo iż fakty te nie wynikają z wyjaśnień samych, oskarżonych, ani z zeznań świadków;

6. błąd w ustaleniach, faktycznych przyjętych za jego podstawę, mający wpływ na treść wyroku, polegający na bezzasadnym pominięciu przez Sąd tego, że:

- do oskarżonego P. nikt nie zwracał się o wydanie dokumentów, bo nie był już prezesem zarządu - nie uczestniczył on w żadnej korespondencji w sprawie dokumentów;
- oskarżona S. podawała, że wszystkie dokumenty finansowo-księgowe spółki były w L.;
- w ustalonym stanie faktycznym nie było mowy o roli oskarżonego P. w popełnionym, przestępstwie;
- dostęp do dokumentów miało wiele osób, że nikt nie sprawdzał jakie w księgowości, znajdowały się dokumenty (łącznie kilkadziesiąt teczek), których nawet Sąd w żaden sposób nie wymienił;
- dokumenty mogły zaginąć w każdym czasie, w tym także podczas transportu przez W. bądź podczas ich przechowywania w W.;
- brak jest dowodów na potwierdzenie, kto wydał W. dokumenty - jeśli zabierał je z księgowości, to tylko oskarżona S. wiedziała, gdzie je przechowuje i musiała je wydać.

W oparciu o te zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego M. P. od czynu przypisanego mu w pkt. I, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w tej części i przekazanie sprawy Sądowi I

instancji do ponownego rozpoznania oraz o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt. II i umorzenie postępowania na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 kpk w zw z ark 101 § 1 pkt 4 kk w zw. z art. 102 k.k.

Częściowo zasadna jest apelacja obrońcy, natomiast pozostałe apelacje nie są zasadne.

Wobec treści art. 101§1 pkt 4 kk i art. 102 kk Sąd odwoławczy na podst. art.17§1 pkt 6 kpk musiał umorzyć postępowanie karne wobec oskarżonego M. P. o zarzucany mu czyn, tj. przestępstwo z art. 18§2 kk w zw. z art. 238 kk i art. 233§1 kk w zw. z art. 11§2 kk. Przestępstwo z art. 238 kk zagrożone jest karą pozbawienia wolności do lat 2, natomiast przestępstwo z art. 233§1 kk karą pozbawienia wolności do lat 3, a od czasu popełnienia tego przestępstwa, tj. od listopada 2003 r. upłynęło ponad 10 lat.

Z tych samych powodów Sąd musiał również umorzyć postępowanie karne wobec oskarżonego M. P. o zarzucany mu czyn z art. 276kk w zw. z art. 12 kk. W przeciwnym razie wystąpiłaby wskazana w art. 439§1 pkt 9 kpk w zw. z art. 17§1 pkt 6 kpk bezwzględna przyczyna odwoławcza. Przestępstwo z art. 276 kk nie ma bowiem charakteru trwałego. Istotą wskazywanych w tym przepisie czynności sprawczych nie jest utrzymywanie się przez określony czas przestępnego stanu rzeczy i należy uznać, wbrew wykładni gramatycznej, a za wykładnią celowościową i logiczną, iż przestępstwo to nie jest przestępstwem trwałym (Kodeks karny. Część szczególna. Komentarz do artykułów 222-316. Pod redakcją prof. Andrzeja Wąska). Przy przestępstwach trwałych przedawnienie zaczyna biec od momentu, gdy przerwany został stan bezprawny. Dlatego w przypadku przyjęcia, iż przestępstwo z art. 276 kk jest przestępstwem trwałym, to dopóki dokumenty byłyby ukrywane, nie mogłoby nastąpić przedawnienie karalności tego przestępstwa. Nie jest zatem prawidłowe ustalenie w zarzucie aktu oskarżenia, iż dokumenty były ukrywane do 19.12.2006 r. albowiem te najistotniejsze, wskazane przez Sąd I instancji, nadal są ukrywane.

Z nie budzących wątpliwości ustaleń Sądu wprost wynika, iż B. W. (3) w listopadzie 2003 r. wywiózł z L. do W. część najistotniejszych dokumentów finansowych spółki, a następnie 27.11.2003 r. złożył zawiadomienie o nie popełnionym przestępstwie kradzieży pojazdu ze znajdującymi się w nim ww. dokumentami. Aczkolwiek po umorzeniu postępowania karnego w sprawie kradzieży pojazdu, przywiózł te dokumenty z powrotem do L., to jednak nie było już wśród nich tych istotnych.

Wobec zatem takich ustaleń również wobec oskarżonych J. W. (1) i J. S. (1), którym zostało zarzucone współsprawstwo z oskarżonym M. P., zachodziłaby taka sama jak wobec oskarżonego M. P. negatywna przesłanka procesowa. Sąd I instancji jednak prawidłowo uniewinnił ich od popełnienia zarzucanego im przestępstwa. Sąd przyjął jednak, iż swoim zachowaniem wypełnili znamiona innej czynności czasownikowej, tj. usunięcia dokumentów, ale wobec kierunku apelacji takiej czynności nie można było im przypisać – art. 434§1 kpk w zw. z art. 443 kpk. Sąd uznał, iż „usunięciem” dokumentu jest podjęcie wszelkich czynności prowadzących do uczynienia go niedostępnym dla osoby uprawnionej, choćby znane było miejsce jego przechowywania. Jednocześnie Sąd prawidłowo ustalił, iż do listopada 2003 r. całość dokumentacji spółki znajdowała się w budynku biurowym w L. przy ulicy (...), i to w pomieszczeniu pracownika spółki, księgowej J. S. (1), co wprost wynikało nie tylko z wyjaśnień oskarżonych i zeznań świadka E. W., ale przede wszystkim z zeznań świadka R. K.. Dokumenty te zatem znajdowały się w znanym nowemu zarządowi spółki miejscu, który nie był jednak zdeterminowany na ich szybkie przejęcie. Nie istniały bowiem żadne faktyczne przeszkody ażeby dokumentację spółki zabrać, chociażby podczas któregoś z odbywających się w L. spotkań, i to nawet bez jakichkolwiek uzgodnień w tym zakresie z oskarżonymi. Dokumentacja ta przecież – co należy ponownie podkreślić – znajdowała się w pomieszczeniu, w którym pracował pracownik spółki, księgowa J. S. (1). Z ustaleń tych wprost zatem wynika, iż ww. oskarżeni nie usunęli dokumentów spółki. Dlatego nawet gdyby za zarzutem aktu oskarżenia przyjąć, iż oskarżeni J. W. (1) i J. S. (1) tylko odmawiali wydania tych dokumentów, to takie zachowanie nie stanowi żadnej czynności sprawczej przestępstwa z art. 276 kk.

Podstawę orzeczenia o kosztach procesu w części umarzającej postępowanie karne stanowił art. 632a kpk, a w pozostałej części art. 632 pkt 2 kpk.

Marek Ziółkowski Waldemar Cytrowski Agata Wilczewska